

מ"ת 13400/07/15 - מדינת ישראל נגד הישאם אבו וקאד, סלאח אבו אסעד

בית המשפט המחוזי בנצרת
מ"ת 13400-07-15 מדינת ישראל נ' אבו
וקאד(עציר) ואח'

13 ספטמבר 2015

בפני: כב' השופט הבכיר זיאד הווארי
המבקשת: מדינת ישראל
נגד
המשיבים: 1. הישאם אבו וקאד (עציר)
2. סלאח אבו אסעד (עציר)

נוכחים: מטעם המבקשת: עו"ד אבי פסטרנק

מטעם המשיב 1: עו"ד סרי ח'ורי בהעברה מעוה"ד שמעון תורג'מן ואיל הדר

מטעם המשיב 2: עו"ד סרי ח'ורי

המשיבים בעצמם [הובאו באמצעות השב"ס]

החלטה

1. נגד המשיבים הוגש לבית משפט זה כתב אישום בת"פ 13395-07-15, אשר מייחס להם ביצוע העבירות הבאות:

א. סחר בסם מסוכן- עבירה לפי סעיפים 13 + 19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג- 1973 (להלן "הפקודה").

ב. החזקת סם שלא לצריכה עצמית- עבירה לפי סעיפים 7(א)+(ג) רישא לפקודה.

ג. הסתייעות ברכב לביצוע פשע- עבירה לפני סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א- 1961.

2. בתמצית, על פי כתב האישום נטען כי עובר ליום 21.6.15, סיכמו המשיבים ביניהם כי המשיב 1 (להלן:

עמוד 1

"הישאם") ימכור למשיב 2 (להלן: "סלאח") סם מסוכן מסוג הרואין (להלן: "הסם"). בהמשך, ביום 21.6.15, סוכם בין השניים כי הישאם יעביר לסלאח שני קילו סם תמורת סך של 100,000 ₪.

סמוך לכך ובהתאם לסיכום, יצא הישאם עם הסמים מביתו בכפר אל עזאזמה, ברכב הנהוג בידי אחיו, לביתו של סלאח בנצרת, על מנת להעביר לו את הסם. סמוך לצומת אכסאל נעצר רכבו של הישאם ע"י כוח משטרה, כאשר הסם נתפסו ברשותו.

3. עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים. לטענת המבקשת, קיימות ראיות לכאורה טובות להוכחת המיוחס למשיבים בכתב האישום, הכוללות בין היתר את תפיסת הסם תחת מושבו של הישאם ברכב בו נסע, האזנות סתר בהן נשמעים המשיבים מתאמים את ביצוע העסקה וראיות נוספות.

4. בדיון לפניי לא חלק ב"כ הישאם על עצם העובדה שהסם נתפס ברשותו, אולם טען שהאחרון כלל לא ידע כי המדובר בסם וסבר לתומו כי המטען שהיה בחזקתו הכיל חומר הדברה, אותו העביר לבקשת אדם אחר. ב"כ של סלאח טען כי כלל לא הובאה ראיה לפיה סלאח הוא אשר משוחח עם הישאם בהאזנות הסתר שהציגה המבקשת. ב"כ של שני המשיבים העלו טענות נוספות אשר לאורן חל כרסום ממשי בראיות כנגד המשיבים.

דיון והכרעה

5. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, ואת טענות באי כוח הצדדים הגעתי לידי מסקנה כי דינה של הבקשה להתקבל. להלן נימוקיי;

ראיות לכאורה:

א.

בהתאם להוראת סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על בית המשפט לבחון, טרם החלטתו על מעצר הנאשם עד תום ההליכים, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במיוחס לו בכתב האישום. בשלב זה בוחן בית המשפט האם יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי התביעה להצביע על סיכוי סביר להרשעה [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2)133; בש"פ 748/10 איסקוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו])]. המשקל שצריך להינתן לכל ראיה ייקבע על ידי הערכאה הדיונית בשלב בירור אשמתו של הנאשם כך שבית המשפט הבוחן את דבר קיומן של ראיות לכאורה במסגרת דיון במעצר עד תום ההליכים אינו נדרש לשאלות כגון מהימנות העדים ולסתירות כאלה ואחרות, ככל שהן עולות מן העדויות שנגבו. רק מקום בו מוצא בית המשפט כי מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים, עשוי הדבר לעתים להוביל למסקנה כי בשל חולשת הראיות לכאורה אין הצדקה למעצר מאחורי סורג וברח או שיש מקום להורות על חלופת מעצר [ראו: בש"פ 4692/06 אלמוגרי נ' מדינת

ישראל [פורסם בנבו].

כאמור, אין בין הצדדים מחלוקת כי הסם, במשקל של כ-2 ק"ג, נתפס ברשותו של הישאם. עיון בחומר החקירה שהוצג לעיוני מלמד כי מלבד תפיסת הסם, נסמך כתב האישום בעיקר על האזנות סתר של שיחות טלפוניות שניהלו המשיבים בינם לבין עצמם.

אולם טרם כניסה לשיחות הטלפון אשר ניהלו המשיבים לכאורה, יש לתת את הדעת לטענת ב"כ סלאח, לפיה אין כל ראיה כי סלאח הינו צד לשיחות אלו. לאחר שעיינתי בחומר בחקירה שהונח לפתחי, מצאתי כי יש די והותר ראיות לכאורה לשלב זה, לפיהן, סלאח הינו אכן האדם אשר שיחותיו נקלטו במסגרת האזנות הסתר.

ביום 9.6.15 אישר כב' הנשיא אברהם צו בהאזנת סתר על שם סלאח אבו אסעד ת.ז. 0329760252, לשני מכשירים סלולאריים שמספרם 052-3704378 ו- 052-3237799. בהתאם לצו זה בוצעו האזנות הסתר הקיימות בחומר החקירה. במסגרת אותן האזנות סתר, ביצע לכאורה סלאח שיחות רבות הן עם הישאם והן עם אנשים אחרים. בשיחה מיום 16.6.15, אשר מספרה 485, אף מציין סלאח את שמו באופן מלא באמרו: **"מדבר איתך צלאח מנצרת, אבו אסעד, בחיי הנביא..."**. סלאח הוסיף והזדהה בשמו הפרטי בשיחות נוספות (ראו שיחות מס' 89 ומס' 466). נוסף קיים בתיק החקירה מסמך זיהוי קולות מיום 23.6.15 החתום ע"י יגאל שמר, לפיו האזנות לשני המכשירים הסלולאריים מלמדות כי במהלך שיחות מסוימות זוהה סלאח, הזדהה בקולו או בכינויו וכי הקול בשיחות אלו שייך לאותו אדם.

יתירה מכך, במסגרת הודעתו של הישאם מיום 22.6.15, עת נחקר במשטרה, הוא סיפר על "הבחור מנצרת", אשר ביקש ממנו לנסוע אליו ולהעביר אליו את השקית בתוכה התגלה הסם. מה מספר הטלפון של אותו בחור מנצרת ענה: **"אני מכיר מספר הפלאפון שלו אני לא רשמתי את השם שלו בפלאפון שלי, המספר של הפלאפון שלו מתחיל 052 ובמספר שלו יש ספרות 77 באמצע וגם 99 בסוף"**. כאשר נשאל בהמשך מיהו אותו בחור ענה: **"אני מכיר את השם שלו סאלח..."** (ראו עמ' 3 להודעת הישאם מיום 22/06/15 שורות 67-72). הישאם חזר על דברים אלו אף בהודעתו מיום 24.6.15 (ראו עמ' 2 לאותה הודעה ש' 19-20). בהמשך, כאשר הוצג בפניו מספר הפלאפון 052-3237799 השיב: **"נראה לי שזה של סאלח מה שאמרתי"** (ראו עמ' 3 לאותה הודעה ש' 42-43).

סוף דבר לעניין זיהוי הקולות, מצאתי כי נכון לשלב זה יש ראיות לכאורה כי הקולות האמורים במסגרת האזנות הסתר אכן מייצגים את קולו של סלאח. ב"כ של סלאח יוכל, אם ירצה, להעלות טענות אלו בהרחבה עת יידון התיק לגופו של עניין ע"י הערכאה הדיונית.

כאמור, כתב האישום נסמך בהרחבה, על אותן שיחות מוקלטות שניהלו המשיבים, כאשר לטענת המבקשת, השיח באותן שיחות עוסק בעסקת הסם שערכו המשיבים.

עיון בתמלולי השיחות הרלוונטיות מלמד כי אכן מאותן שיחות עולה תמונה לכאורית, באשר למעורבותם של המשיבים בעסקת הסחר בסם. לעניין זה ניתן להפנות לשיחה מס' 466, אשר נערכה בין המשיבים ביום 17.6.15, במהלכה אומר הישאם לסלאח: **"אני לא יכול לשחק... אני לא יכול לשחק בזה, עד שאשיג אותו, מבין?! לא יכול לפעול, עד שאשיג אותו, למה?! כי יש לי אצלי הרבה, לא רק מה שדיברנו, יש הרבה מבין?! אני לא יודע מה שלי ומה שלו"**.

השיחות המשמעותיות ביותר בין שני המשיבים נערכו ביום 20/06/15, הוא היום בו נתפסו הסמים אצל הישאם. בשיחות רבות שנערכו בין השניים הם משוחחים על כך שהישאם יגיע אל ביתו של סלאח (ראו שיחות מס' 669, 697, 699).

בשיחה שמספרה **704** נשמעים שני המשיבים כשהם מקדמים עסקה כלשהי, במסגרתה ישלם סלאח להישאם עבור סחורה. בין היתר שואל הישאם את סלאח: **"כמה שקלים להביא לך?"** לכך עונה סלאח: **"אני יודע!?! וואלה לא יודע, אם תוכל תביא אחד וחצי, שקל וחצי",** ובהמשך: **"עכשיו יש אפשרות, עזוב עזוב, תביא שקל אחד. מבין?! שומע, ומחר מחרתיים אחכה לך ואגיד לך, מה מה שמו. אם תרצה להביא אחד",** לכך עונה הישאם: **"לא לא. תקשיב. הרי אני רוצה ללכת הלון וחזור הלון וחזור, אני זהו, אני רוצה להביא אותם בפעם אחת. אביא לך שני שקלים איתי"** (ההדגשה שלי- ז.ה.). לאחר מכן מבקש הישאם: **"טוב לפחות תכין לי ... מאה",** לכך עונה סלאח: **"תבין עכשיו יש לי שבעים, אני צריך ללכת להביא מהאיש, בגלל זה אני אומר לך תכין כסף, צריך..."**, הישאם ענה לכך: **"שמע, שמע, אני מוכן כמה שאתה יכול ואני יוצא אליך, יאללה, סמוך על האל"** (ההדגשה שלי- ז.ה.).

בהמשך לאותה שיחה, יוצא הישאם ברכבו, כאשר בין השניים התקיימה שיחה נוספת בשעה 22:09, במסגרתה מסר הישאם לסלאח: **"אני מגיע"** (ראו שיחה מס' 712). סמוך לשעה 22:20 נתפס הישאם ע"י שוטרים, כאשר לאחר חיפוש נתפס הסם ברכבו (ראו דוחות פעולה המסומנים בתיק החקירה ה', ו').

כאמור, מהשיחות שקיימו שני המשיבים ובעיקר שיחה מס' 704, עולה תמונה לכאורית לפיה המשיבים היו מעורבים בעסקת סמים וניסו להוציאה אל הפועל. העובדה כי מספר שעות לאחר אותה שיחה בו נשמעו שני המשיבים מקדמים עסקה של החלפת סחורה תמורת כסף, בסופה הודיע הישאם לסלאח כי הוא יוצא אליו על מנת להוציאה אל הפועל, נתפס הישאם וברכבו נמצא הסם, יש בה בכדי להוות ראיה לכאורית מהותית ביותר לצורך הוכחת המיוחס בכתב האישום בעניינם של שני המשיבים.

בנוסף, חיזוק ממשי לראיות לכאורה נעוץ בעובדה כי עפ"י השיחה בין השניים מבקש סלאח מהישאם להביא לו "שני שקלים", כאשר הסם אשר נתפס אצל הישאם הינו במשקל כולל של כשני קילו (ראו לעניין זה חוות דעת מומחה של אסתי קוכלסקי המסומנת ס"ז).

יתירה מכך, אף אופן השיחה בין המשיבים, על המונחים השונים והמילים השונות בהם השתמשו, יש בו להעצים

את הראיות לכאורה כנגדם. כידוע בעת עסקאות בסמים נפוץ השימוש במילות קוד על מנת להימנע מביטויים מפלילים שונים. עיון בתמליל שיחה 704 מלמד כי במהלכה מקדמים המשיבים עסקה כספית תוך שימוש במילות קוד כגון "שקל וחצי" ו-"שני שקלים". שימוש זה מלמד כי אין המדובר לכאורה בשיחות "תמימות", שהרי מדוע במהלכה של שיחה טלפונית בין שני אנשים נקיי כפיים יזדקקו השניים למילות קוד. פרשנות המבקשת לפיה מדובר בשיחות שעניינן עסקת סמים הנה אם כן הגיונית לשלב זה ומשתלבת היטב עם יתר הראיות הלכאורית שבדידה. בעניין זה נקבע בבש"פ 4612/07 אלירן דרי נ' מדינת ישראל תק-על 2007(2), 3487:

"תמלילי השיחות הטלפוניות - של כל אחד מהעוררים ושל העוררים בינם לבין עצמם - מגלות שפת קוד המעלה חשדות לפענוחה המתבקש לכאורה כמתייחסת לעסקי סמים. בחלק מהשיחות מדובר על חומרים שונים וטיבם, על כמויות, על מחירים, על מועדי מפגש, על אנשים אלה ואחרים המסוכנים מחמת קשריהם עם שוטרים, ועוד. קריאה בעשרות תמלילי שיחות הטלפון מעלה בעליל שיח עברייני מובהק, שחלקו ניתן להתפענח בקודים המתפרשים כקשורים לעסקי סמים."

נוכח כל האמור עולה כי קיימות ראיות בעלות משקל ממשי כנגד שני המשיבים, להוכחת אשמתם במיוחס להם בכתב האישום.

כנגד הישאם עומדת כאמור הראיה המשמעותית ביותר והיא תפיסת הסם בחזקתו. ב"כ של הישאם ניסה לטעון כי קיימת חולשה בעוצמת הראיות כנגדו וזאת נוכח התנהלותו הרגועה עת נתפס ע"י המשטרה וטענתו מן הרגע הראשון לפיה לא ידע כי החומר שבחזקתו הוא סם וחשב כי המדובר בחומר הדברה.

אלא שלא מצאתי כי בטענות אלו יש להפחית ולו במעט מעוצמת הראיות הלכאורית העומדות כנגד הישאם. ראשית אציין כי טענות אלו דינן להיבחן לעומק עת יידון התיק לגופו של עניין ולא במסגרת בחינת הראיות לכאורה. לגופו של עניין, טענות ב"כ של הישאם לא נתנו כל מענה לאותן שיחות מוצפנות שניהלו שני המשיבים, אשר נתפסו בהאזנות הסתר, הכל כפי שפורט מעלה. עצם קיום השיחות, המועדים בהם התקיימו, תוכן ובעיקר העובדה שמיד לאחריהן נתפסו הסמים בחזקת הישאם (כאשר אף הכמות שנתפסה תואמת לזו אשר פורטה בשיחה), יש בהן להעצים את הראיות הלכאורית כנגד הישאם באופן מהותי, ואין בגרסתו כדי לכרסם בראיות אלו.

בקצרה אציין כי נכון לשלב זה גרסת הישאם על פניה נראית לא סבירה ובלתי הגיונה, כאשר עולות ממנה תמיהות רבות כגון, מדוע ימהר אדם להגיע מביתו הנמצא בנגב עד לעיר נצרת בצפון, רק בשביל למסור בחינם שקית ובה חומרי הדברה ואף קיים לשם כך שיחות כה מרובות עם סלאח?

יתירה מכך, לאחר שבשתי הודעותיו הראשונות ענה הישאם על שאלות החוקרים וחזר על גרסתו לפיה סבר כי החומר שנתפס ברשותו היה חומר הדברה, הרי בהודעותיו שנתן לאחר מכן ולאחר שעומת עם הראיות כנגדו,

לרבות האזנות הסתר, סירב הישאם לענות על שאלות החוקרים ושמר על זכות השתיקה במהלך כל חקירותיו מהימים 30.6.15 ו- 1.7.15. כידוע, לחשוד קיימת הזכות לשמור על שתיקה בחקירתו, אולם לא פעם נקבע כי בהימנעות חשוד ממתן הסברים לראיות העומדות נגדו בשלב החקירה, יש להוות למצער, חיזוק לראיות לכאורה בשלב המעצר עד תום ההליכים. עמד על הדברים כב' השופט י' אנגלרד בבש"פ 1250/99 גבאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]:

"גם שתיקת העורר במשטרה, אשר לא נתן גרסאות מטעמו כנגד הגרסאות שמסרו המתלוננים, מחזקת את התשתית הראייתית לכאורה. על פי ההלכה הפסוקה, כאשר הנסיבות קוראות למתן הסבר מפי הנאשם, אשר ירחיקו מן המעשים המיוחסים לו, והוא נמנע מלעשות כן, מתחזקת גרסת התביעה (ראה, למשל, בש"פ 8948/96 בן שטרית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]). הסבריו של הסנגור אינם תחליף למסירת גרסה מפי הנאשם עצמו, ואין בהם כדי "לכרסם" בחומר הראיות".

אף כנגד סלאח עולות ראיות לכאוריות מהותיות, אשר בכוחן להצביע על סיכוי סביר להרשעתו במיוחס לו. לעניין זה שוב אמורים הדברים בעיקר להאזנות הסתר של השיחות אותן קיים לכאורה עם הישאם. כאמור, כמות השיחות שניהלו השניים, תוכן ומועדן, לרבות העובדה כי מייד לאחר שסלאח ניהל לכאורה שיחה מוצפנת עם הישאם, בה ביקש לקנות ממנו סחורה עבור תשלום, נתפס האחרון בדרכו אל סלאח שברשותו הסם (ובכמות מדויקת לזו שביקש סלאח לקנות לכאורה), יש להוות ראיה לכאורית ממשית ובעלת משקל מהותי כנגדו.

יתירה מכך, עיון בהודעותיו של הישאם בפני חוקרי המשטרה (טרם בחר לעשות שימוש בזכות השתיקה), מגלה כי הוא מפליל לכאורה את סלאח. כך, וכפי שפורט עוד קודם, בהודעתו מיום 22.6.15, לאחר שהודה הישאם כי הביא את השקית בתוכה נתפס הסם, הוא סיפר כי ערב לפני כן התקשר אליו אדם ואמר לו להמתין ברמת חובב, אז יגיע למקום אדם וימסור לו שקית אשר בתוכה חומרי הדברה, אותה עליו להעביר לאותו מתקשר בנצרת (ראו עמ' 2 ש' 5-12; עמ' 3 ש' 45-66). בהמשך כאשר נשאל מיהו אותו אדם ענה "אני מכיר את השם שלו סאלח" ובהמשך: "אני יודע שהוא גר בנצרת" (ראו עמ' 3 ש' 72-74). באותה הודעה הישאם אף מוסיף ומפנה כאמור לטלפון של אותו אדם באומרו "המספר של הפלאפון שלו מתחיל 052 ובמספר שלו יש ספרות 77 באמצע וגם 99 בסוף" (כאמור אחד ממספרי הטלפון של סלאח, אשר להם נערכה האזנת סתר הינו [052-3237799](tel:052-3237799) - ז.ה.).

גם בהודעתו מיום 24.6.15 חזר הישאם על הדברים עת טען כי סלאח הוא שהתקשר אליו וביקש שיעביר אליו את החבילה, אשר מכילה חומר ריסוס (ראו עמ' 2 ש' 11-21). באותה חקירה אף זיהה הישאם את מספר הטלפון המלא שהוצג לפניו כמספר הטלפון של סלאח ממנו קיבל שיחות ואליו התקשר.

גרסתו של הישאם בחקירותיו, אשר לכאורה מפלילה את סלאח כאדם אשר ביקש ממנו לקבל ולהעביר אליו את החבילה בתוכה התגלה הסם, יש בה כמובן להעצים את הראיות לכאורה כנגד סלאח. לעניין זה אציין בקצרה כי הודעותיו של הישאם אודות השיחות בינו ובין סלאח אף משתלבות עם יתר הראיות בתיק, לרבות

מועדי השיחות בין השניים, אשר הוקלטו במסגרת האזנות הסתר.

אם לא די בכל האמור הרי שאף סלאח שמר בחקירותיו על זכות השתיקה ונמנע מלתת כל הסבר ממשי לחשדות המיוחסים לו. כפי שפורט בהרחבה קודם לכן, אף באמור יש לחזק את התשתית הראייתית כנגד סלאח.

סוף דבר, לאחר שבחנתי את הראיות לכאורה שבידי המבקשת ושקלתי את טענות שני הצדדים בעניין, מצאתי כי הראיות שבידי המבקשת הן בעלות פוטנציאל ראייתי שיש בו בכדי להביא, בבוא העת, להרשעת המשיבים בעבירות המיוחסות להם. יודגש כי הסבריהם של המשיבים ביחס לראיות נגדם יתבררו וישקלו בכובד ראש על ידי הערכאה הדיונית, לכשיידון התיק לגופו של עניין.

עילת מעצר וחלופת מעצר:

ב.

משבאתי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה לגבי שני המשיבים, נותר לבחון האם קיימת לגביהם עילת מעצר ואף אם יקבע כי זאת קיימת, יש להוסיף ולבחון, האם למשיבים נסיבות ספציפיות ונימוקים כבדי משקל שיש בהם כדי לסתור את חזקת המסוכנות והאם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותם של המשיבים פחותה.

באשר לעילת מעצר, הרי שהעבירות שמיוחסות למשיבים בכתב האישום, מקימות עילת מעצר סטטוטורית כלפיו לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) התשנ"ו- 1996 ועל המשיבים לסתור חזקה זו.

אין חולק כי העבירות המיוחסות למשיבים הינן עבירות חמורות ביותר. כידוע, עסקאות בסמים ובעיקר הניסיון לסחור בסמים, הן מן העבירות החמורות הקיימות בספר החוקים וזאת עקב פגיעתן הקשה בחיי החברה הסדירים והסכנה הרבה אשר נשקפת מהן לשלום הציבור.

הכלל הוא, כי כאשר מדובר בעבירות סמים חמורות, בין היתר סחר בסם מסוכן, יש להורות על מעצר עד לתום ההליכים. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן תישקל במקרים אלו חלופת מעצר (ראה בש"פ 7517/08, מדינת ישראל נגד אדרי; בש"פ 3899/95 מדינת ישראל נ' ג'מאל ובש"פ 6039/07 מדינת ישראל נ' יוסף). כך אף באשר לתסקיר מעצר- זה יידרש רק מקום בו ניתן ללמוד על מסוכנות הניתנת לאיון, חרף חומרתן הרבה של העבירות. ראה בש"פ 7913/99 - מדינת ישראל נ' אדורם הר שפי ואח' תק-על 99(3) עמ' 15, שם נקבע:

"עבירות של יבוא סמים וסחר בסמים הן מן החמורות והמסוכנות שבעבירות. מבחינת החומרה אפשר לדמות אותן אף לעבירה של רצח, שכן הסחר בסמים הורס חיים. מבחינת המסוכנות הן עשויות להיות אף גרועות מעבירה של רצח, שכן יש מקרים, גם אם נדירים, בהם אדם נאשם בעבירה של רצח, אך נסיבות העבירה אינן מבססות סכנה של רצח נוסף,

ואילו אדם הנאשם בעבירה של יבוא סמים או סחר בסמים חזקה עליו, על פי מהות העבירה, שימשיך בביצוע עבירות מסוג זה, אם רק יוכל. לכן, העובדה שבמקרים בודדים החליט בית המשפט לשחרר מן המעצר אדם שנאשם ברצח, אין בה כדי ללמד שראוי לשחרר מן המעצר גם אדם הנאשם ביבוא סמים או סחר בסמים. במיוחד כך כאשר אדם הנאשם בעבירות סמים כבר הורשע בעבר בעבירות כאלה, ואפשר להניח שעבירות אלה הן עיסוק קבוע ואורח חיים של אותו אדם. בית משפט זה כבר ציין והדגיש פעמים רבות, עד שהדבר הוא מן המפורסמות, כי עבירות כאלה יש עמן חומרה מן המדרגה הראשונה, ולכן כלל הוא שנאשמים בעבירות כאלה יוחזקו במעצר עד תום ההליכים, אף אם ההליכים מתמשכים זמן רב, שכן חלופת מעצר, ואפילו מעצר בית מלא, אין בה כדי להשיג את מטרת המעצר ולסלק את הסכנה הצפויה מהם" (ראה בש"פ 860/08, אזולאי נגד מדינת ישראל ובש"פ 9302/08, אלעקובי נגד מדינת ישראל).

כן ראו בש"פ 6039/97 מדינת ישראל נ' יוסף (מיום 14.10.1997); בש"פ 2510/02 מיכאל שווילי נ' מדינת ישראל (מיום 19/4/02), בש"פ 1107/05, אילוז נ' מדינת ישראל (יום 1/3/05), בש"פ 140/05 ימין נ' מדינת ישראל (מיום 24/1/05), בש"פ 2846/06 מדינת ישראל נ' אלעצם (מיום 31/3/06) ובש"פ 10827/06 מדינת ישראל נ' פנחס דגן (מיום 10/1/07).

בחינת נסיבותיהם של המשיבים מלמדת כי אין ענינם נמנה על אחד מן המקרים הנדירים בהם ניתן לשקול חלופת מעצר חרף חומרת העבירות המיוחסות להם.

למשיבים שניהם עבר פלילי ממשי הכולל מספר הרשעות קודמות, בגינם אף ריצו שניהם מאסרים בפועל. להישאם עבר פלילי הכולל החזקת סמים שלא לשימוש עצמי, גרימת מוות ברשלנות ונהיגת רכב ללא רישיון. לסלאח עבר פלילי הכולל החזקת סמים שלא לשימוש עצמי, החזקת סכין למטרה לא כשרה, החזקת נשק שלא כדין, החזקת נכס חשוד כגנוב ועוד. בנסיבות אלה ברור כי אין המדובר לפנינו באנשים נורמטיביים, אשר המיוחס להם בכתב האישום אינו מאפיין את אורחות חייהם.

עוד ניתן ללמוד על המסוכנות העולה מן המשיבים לאור חומר הראיות בפרשה, ממנו עולה כי המשיבים ניסו לקדם את עסקת הסם ולהוציאה לכאורה לפועל, תוך תכנון מוקדם ותחכום לא מבוטל. מסוכנות המשיבים אף נלמדת נוכח העובדה שהסם בו סחרו עפ"י כתב האישום הינו סם מסוג הרואין, על המסוכנות העצומה הגלומה בו.

לבסוף, אף להתנהלותם בחקירה ובחירתם להימנע מלתת את גרסתם לחוקרים, יש משקל בעת בחינת המסוכנות העולה מהם. לענין זה כבר נקבע כי מלבד חיזוק לראיות לכאורה, הרי ששימוש בזכות השתיקה והימנעות ממסירת גרסה, עלולות אף לחזק את מסוכנותו של העושה כן. יפים לענין זה הדברים שנאמרו בבש"פ 748/10 שומי איסקוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו):

"השמירה על זכות השתיקה אף מקשה על הנאשם להפריך את חזקת המסוכנות הסטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים (בש"פ 8638/96 נחום קורמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 200, 207 (1996)."

כן יפים דברי כב' השופט עמית בבש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מ"י (פורסם בנבו):

"... ככלל, שתיקתו של נאשם מקום בו היה מתבקש הסבר מצידו, מחזקת עמדת התביעה לצורך שלב המעצר (בש"פ 970/04 סעדי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 19.2.2004)). פשיטא כי כך במישור הראייתי בבוא בית המשפט לבחון קיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 7216/05 אגבריה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 23.8.2005); בש"פ 4881/03 קביליו נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 9.6.2003), אך גם במישור עילת המעצר יש נפקות לשתיקתו של הנאשם. דהיינו, השתיקה עשויה לחזק את העילה של מסוכנות."

נוכח כל האמור, איני סבור כי עניינם של המשיבים נמנה על המקרים הנדירים בהם ניתן להסתפק בחלופת מעצר. המעשים החמורים המיוחסים למשיבים מלמדים על מסוכנות של ממש כלפי שלום הציבור בכללותו, ולא מצאתי כי שחרורם בחלופה יאיין את מסוכנותם במידה מספקת. לאור האמור אף לא מצאתי מקום לשלוח את המשיבים לשם קבלת תסקיר מעצר, אשר יבחן חלופה אפשרית בעניינם או את אפשרות הותרתם במעצר תחת איזוק אלקטרוני.

5/4678313

6. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, אני מקבל את הבקשה ומורה על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים.

ניתנה היום 06/09/2015

זיאד הווארי, שופט בכיר

הוקלד על ידי ערין בראנסה